

Vstup žák:

Konec války zažila naše pamětnice paní Bernatziková v Mirovicích. Byly jí tehdy čtyři roky:

Vstup pamětník:

0:02 *Pamatuju se, jednou jak jsme šli s maminkou vítat americkou armádu. A najednou jsem stála před člověkem, který byl úplně černej. Moc mě to překvapilo, protože jsem viděla černocho poprvé.* **0:16**

Vstup žák:

Po válce se celá rodina přestěhovala do K.Varů. Její tatínek zde převzal kamenickou firmu.

Vstup pamětník:

0:18 *Když se zlatily nápisy na náhrobcích, tak k tomu používali takové tenké zlaté plátky. Jednou jsme s mým bratrem našli takovou knížečku, ve které ty zlaté plátky byly. Ty jsme pak házeli s bratrem z balkónu. Svítilo sluníčko a krásně se to lesknulo a plachtilo na tu ulici. Díky tomu jsme pak dostali vynadáno, ale bylo to hezký.* **0:47**

Vstup žák:

Dětství paní Bernatzikové ale nebylo vůbec jednoduché. Jejího tatínka zavřeli, když jí bylo pouhých 12 let.

Vstup pamětník:

1:09 *Jednoho večera, měli jsme zrovna dršťkovou polévku, hodně ostrou. Topilo se v kamnech a já seděla v křesle a učila se zeměpis, měla jsem otevřený atlas a zrovna jsme probírali Sovětský svaz. Tatínek seděl u stolu a něco rýsoval. Najednou zazvonil zvonek a maminka šla otevřít a s ní se ve dveřích objevili dva zvláštní pánové, kteří chtěli mluvit s tatínkem. Tatínek s nimi vyšel někam vedle, někam do kuchyně a oni ho neustále následovali. Nám dětem připadalo zvláštní, že s ním šli i do pokoje, kde tatínek převlékal. Zakázali mu i jít se napít. Poté tatínka odvedli. Řekli nám, že by se měl vrátit.* **2:00**

Vstup žák:

Tatínka odvedli a nikdo nevěděl, co se děje. A jak to, paní Bernatziková, pokračovalo?

Vstup pamětník:

2:01 *Prohledali nám celý dům, prádelníky, knihovny, otevírali knihy prostě úplně všechno. Byli jsme naprosto vyděšení. V jednom nestřeženém okamžiku mi maminka řekla, ať odnesu takovou pokladničku, ve které byly ukryty šperky a doklady k panu Soprovi. Pan Sopr byl náš soused, který pracoval u nás v kamenictví. Já jsem ji vzala a šla nahoru. On tu pokladničku vzal, vysypal uhlák a pokladničku schoval do uhláku a zpátky na to vrátil uhlí, aby to nebylo vidět. Tím vlastně maminka nepřišla o šperky. **2:42***

Vstup žák:

Tatínka paní Bernatzikové čekala vyšetřovací vazba. Byl to veliký šok. Nikdo nevěděl, kde je. Všichni žili v domnění, že se vrátí. On se ale nevracel.

Vstup pamětník:

2:43 *Během té vyšetřovací vazby k nám přišli dva muži s tím, že se potřebují podívat na půdu. Tam za jedním trámem našli pistoli. Ta měla patřit mému tatínkovi. Jestli mu skutečně patřila, nebo ji tam někdo nastražil, nikdo neví. **3:02***

Vstup žák:

Z vyšetřovací vazby ho převezli do Chebu.

Vstup pamětník:

3:03 *Odsoudili ho na osm let. Nikdy jsme se ale nedozvěděli za co, žádný rozsudek jsme neobdrželi. **3:10***

Vstup žák:

Mohli jste ho ve věznicích navštěvovat?

Vstup pamětník:

3:11 *Ano, ale bylo to takové zvláštní. Někdy jsme byli za okénkem, někdy jsme spolu seděli u stolu, bylo to opravdu zvláštní, protože jsem tátu neviděla rok a najednou jsem s ním mluvila ve věznici. Jednou jsme do Opavy přivezli balíček a*

tam nám řekli, že má návštěvu zakázanou. Ani ten balíček jsme tam nemohli nechat, protože nepodepsal nějaký závazek. Tatínkův trest osm let byl pro nás velmi dlouhá doba. Nakonec strávil ve vězení necelých sedm let. Vrátil se, až když mi bylo devatenáct. Byl propuštěn díky velké amnestii v roce 1960. **3:58**

Vstup žák:

Vyprávěl vám někdy o tom, co prožil?

Vstup pamětník:

3:58 *Ne, ale někdy v noci bylo slyšet, jak ze spaní křičí. Měl noční děsy, ty mu zůstaly. Co si tam prožil, to sami nevíme. Oni měli zákaz o tom mluvit. **4:12***

Vstup žák:

Paní Bernatziková, a jaký byl podle vás váš tatínek?

Vstup pamětník:

4:13 *Především asi čestný a zásadový, spravedlivý a statečný. **4:19***